

Sygn. akt VII U 467/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 06 września 2016 r. w Warszawie

sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o odsetki (po rencie)

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 23 grudnia 2015 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu J. B. prawo do wypłaty odsetek od dnia 07 lutego 2012 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz J. B. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 16 lutym 2016 r. **J. B.** złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 23 grudnia 2015 r.

znak: (...) w przedmiocie odmowy przyznania mu prawa do odsetek

za opóźnienie w ustaleniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, zaskarżając decyzję w całości i zarzucając jej niewłaściwe zastosowanie art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, błędy w ustaleniach faktycznych oraz wydanie decyzji

z pominięciem słusznego interesu ubezpieczonego.

W uzasadnieniu decyzji odwołujący wyjaśnił, że wyrokiem z dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 lutego 2012 r. i przyznał mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności

do pracy od dnia 10 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. Na te podstawie organ rentowy wydał w dniu 21 kwietnia 2015 r. decyzję, na mocy której przyznał ubezpieczonemu rentę zgodnie z sentencją wyroku Sądu Apelacyjnego. W tych okolicznościach odwołujący wskazał, że organ rentowy wydając decyzję odmowną w przedmiocie przyznania prawa

do renty z tytułu niezdolności do pracy, która została następnie zmieniona wyrokiem Sądu Apelacyjnego, było następstwem okoliczności, za które organ ten ponosi odpowiedzialność, gdyż w dacie wydania wadliwej decyzji dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na poczynienie ustaleń co do realnego stanu zdrowia ubezpieczonego i jego zdolności

do pracy. Czynności tych organ rentowy jednak zaniechał, a tym samym nie poczynił wszelkich ustaleń w sprawie i w konsekwencji nie wyjaśnił wszystkich okoliczności koniecznych do wydania prawidłowej decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 marca 2016 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania J. B. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy powołał się na treść art. 85 u.s.u.s. oraz art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej i wyjaśnił, że wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2015 r. sygn. akt III AUa 150/14 przyznający odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wpłynął do organu rentowego

dnia 3 kwietnia 2015 r. i w myśl przywołanych przepisów dopiero od tej daty należy liczyć 30-dniowy termin, w którym stosowna decyzja powinna zostać wydana, a którego przekroczenie rodziłoby obowiązek wypłaty odsetek. Ponadto organ rentowy wskazał,

że ani Sąd Okręgowy, ani Apelacyjny nie stwierdziły odpowiedzialności organu rentowego

za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w myśl art. 118 ustawy emerytalnej. Z tych też względów w ocenie pełnomocnika organu rentowego odwołanie J. B. jest bezzasadne i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący J. B., urodzony w dniu (...), w okresie

od 1 maja 2008 r. do 30 września 2010 r. pobierał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

II Oddział w W. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzje ZUS:

k. 54 a.r., k. 89 a.r.).

W dniu 16 sierpnia 2010 r. J. B. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W toku postępowania zainicjowanego wnioskiem odwołujący został skierowany na badania do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 1 września 2010 r. ustalił, że badany jest nadal częściowo niezdolny do pracy do 31 marca 2011 r. Na skutek wniesionego sprzeciwu sprawa została skierowana do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 29 września 2010 r. uznała, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. W oparciu o stanowisko komisji lekarskiej ZUS organ rentowy wydał w dniu 15 października 2010 r. decyzję znak: (...), którą odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że nie jest on niezdolny do pracy (wniosek o rentę z 16.08.2010 r. k. 107 a.r., orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 01.09.2010 r. k. 111 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 29.09.2010 r. k. 115 a.r., decyzja ZUS z 15.10.2010 r.

k. 121 a.r.).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego J. B. złożył odwołanie.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 16 listopada 2011 r. sygn. akt VII U 1258/10 uchylił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 15 października 2010 r. i przekazał sprawę organowi rentowemu do rozpoznania oraz umorzył postępowanie (postanowienie z 16.11.2011 r. k. 151 a.r.).

W toku postępowania administracyjnego odwołujący został skierowany na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 3 stycznia 2012 r. ustalił, że badany nie jest niezdolny do pracy. Na skutek wniesionego sprzeciwu sprawa została skierowana do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 27 stycznia 2012 r. również uznała,

że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. W oparciu o stanowisko lekarza orzecznika ZUS oraz komisji lekarskiej ZUS organ rentowy wydał w dniu 7 lutego 2012 r. decyzję znak: (...), którą odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy uznając, że nie jest on niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 03.01.2012 r. k. 155 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 27.01.2012 r. k. 165 a.r., decyzja ZUS z 07.02.2012 r. k. 169 a.r.).

Od powyższej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych J. B. złożył za pośrednictwem organu rentowego dnia 5 marca 2012 r. odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Sprawie nadano sygnaturę akt VII U 343/12 (odwołanie k. 2-4 a.s. sygn. akt VII U 343/12).

W toku postępowania o sygn. akt VII U 343/12 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie przeprowadził dowód z opinii biegłych neurologa, chirurga-ortopedy i kardiologa celem ustalenia czy odwołujący się jest zdolny, czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeśli okresowa to na jaki okres, ponadto jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego to na czym ona polegała (postanowienie dowodowe z 23.11.2010 r. k. 5 a.s. sygn. akt VII U 343/12)

Wyrokiem z dnia 30 października 2015 r. wydanym w sprawie sygn. akt VII U 343/12 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie oddalił odwołanie J. B.

od decyzji organu rentowego z dnia 7 lutego 2012 r. opierając swoje rozstrzygnięcie na opiniach powołanych w sprawie biegłych, którzy stwierdzili, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy (opinie biegłych: neurologa z 19.04.2012 r. k. 41 a.s., z 21.01.2013 r. k. 117-119 a.s., wyjaśnienia biegłego k. 148-149 a.s., chirurgii naczyniowej z 17.08.2012 r. k. 79 a.s., wyjaśnienia biegłego k. 133 a.s., wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 23.04.2013 r. – akta sprawy VII U 343/12).

Powyższy wyrok został zaskarżony przez J. B. w drodze apelacji wniesionej w dniu 31 grudnia 2013 r. Sprawie nadano sygnaturę akt III AUa 150/14 (apelacja k. 200-202 a.s. VII U 343/12).

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 lutego 2012 r. decyzję znak: (...) w ten sposób, że przyznał J. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 10 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r., oddalając apelację w pozostałej części. W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd Okręgowy pominął w ustaleniach faktycznych istotne okoliczności w sprawie w postaci opinii biegłego sądowego neurologa-psychiatry W. Z., który w opinii z dnia 10 stycznia 2011 r. wydanej w sprawie VII U 1258/10 jednoznacznie stwierdził, że odwołujący się był częściowo niezdolny do pracy od 10 stycznia 2011 r. do końca grudnia 2011 r. ze względu na ostre objawy korzeniowe. Sąd Apelacyjny podkreślił, że niezdolność ta wystąpiła u odwołującego przed upływem 18-tu miesięcy od daty zakończenia pobierania przez niego renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (30 września 2010 r.). W dacie decyzji z dnia 16 września 2008 r. która przyznała odwołującemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy odwołujący pobierał zasiłek dla bezrobotnych od 11 grudnia 2007 r. do 31 sierpnia 2008 r., a kolejna decyzja z dnia 20 października 2009 r. dotyczyła przedłużenia okresu pobierania renty do 30 września 2009 r. Na tej podstawie Sąd Apelacyjny stwierdził, że odwołujący spełnił przesłankę z art. 57 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 58 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z tych przyczyn w ocenie Sądu Apelacyjnego uzupełniony materiał dowodowy i jego analiza dawały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji w przedmiocie prawa ubezpieczonego do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i aktami rentowymi został doręczony Oddziałowi ZUS w dniu 3 kwietnia 2015 r., który na mocy decyzji z dnia 21 kwietnia 2015 r. wykonał wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie i przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego z 25.02.2015 r. z uzasadnieniem k. 221 a.s. i 226-238 a.s. VII U 343/12, odpis wyroku k. 69 a.r.).

W dniu 14 grudnia 2015 r. J. B. złożył do organu rentowego wniosek o naliczenie odsetek ustawowych od przyznanej mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od dnia 10 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. Po rozpatrzeniu ww. wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych na mocy skarżonej decyzji z dnia 23 grudnia 2015 r. znak: (...) odmówił wypłaty odsetek od przyznanej ubezpieczonemu renty wskazując, że Sąd Okręgowy nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w ustaleniu prawa lub wypłacie świadczenia ani o odsetkach, a ponadto decyzja wydana w celu wydania wyroku Sądu Okręgowego i przyznająca ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy została wydana w terminie ustawowym przewidzianym na wydanie decyzji uwzględniającej orzeczenie organu odwoławczego (wniosek o odsetki k. 107 a.r., skarżona decyzja ZUS z 23.12.2015 r. k. 111 a.r.).

Od powyższej decyzji J. B. złożył odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k. 2-5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w skład którego w całości wchodziły dowody z dokumentów, przede wszystkim akta organu rentowego, jak również akta sprawy toczącej się przed tutejszym Sądem pod sygn. VII U 343/12. Okoliczności składające się na stan faktyczny niniejszej sprawy były w sposób zgodny podnoszone przez obie strony postępowania, a co za tym idzie, bezsporne. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy dał wiarę zebranym w sprawie dowodom w całości i nie miał zastrzeżeń co do ich wiarygodności ani wartości dowodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 23 grudnia 2015 r. znak: (...) było zasadne i skutkowało jej zmianą.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu renty z tytułu niezdolności do pracy, a w konsekwencji ustalenie prawa ubezpieczonego do odsetek.

Prawo odsetek z tytułu opóźnienia w przyznawaniu i wypłacaniu świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych reguluje art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 963), zgodnie z którym jeśli Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W judykaturze ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym określenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków jej uzyskania. Drugi ze wskazanych przypadków oznacza sytuację,

w której organ rentowy odmawiając świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem zmieniającym decyzję organu rentowego

i przyznającym prawo do tego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03).

Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni

od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Z kolei przepis

art. 118 ust. 1a stanowi, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej

do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Warunkiem powstania roszczenia o zapłatę odsetek po stronie ubezpieczonego jest więc wypłacenie świadczenia po upływie 30 dni

od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, poprzez którą należy rozumieć rozstrzygnięcie ostatniej kwestii koniecznej do ustalenia uprawnień danej osoby ubezpieczonej. W sytuacji, gdy organ nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, za dzień jej wyjaśnienia przyjmuje się datę wpływu do organu rentowego prawomocnego orzeczenia. Sens przepisu ust. 1a jest więc taki,

że jeżeli organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie w terminie niezbędnych okoliczności, powinien wypłacić nie tylko świadczenie od dnia, w jakim powinna być wydana decyzja, ale i odsetki za opóźnienie wypłaty.

Jeśli odpowiedzialność organu rentowego

nie została stwierdzona, odsetek się nie wypłaca.

Przechodząc do rozważań nad przedmiotem sporu Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności podkreśla, iż nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którą brak orzeczenia o odpowiedzialności organu rentowego

za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do przyznania prawa do świadczenia rentowego uniemożliwia dochodzenie przez ubezpieczonych prawa do odsetek na zasadach określonych w art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Organ rentowy powoływał się na fakt,

że Sąd Okręgowy w wyroku przyznającym odwołującemu rentę zapadłym w sprawie

VII U 343/12 takiej odpowiedzialności organu rentowego nie ustalił. Argument ten należy jednak na tle praktyki orzeczniczej sądów powszechnych w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych uznać za całkowicie chybiony.

Stanowisko to jest bowiem sprzeczne

z ugruntowanymi od lat poglądami judykatury, zgodnie z którymi brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej

nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia

(zob. uchwała Sądu Najwyższego z 24 marca 2011 r. I UZP 2/11).

Choć ze stanowiska organu rentowego nie wynika wprost, to jednak na podstawie treści odpowiedzi na odwołanie należy przyjąć, iż organ rentowy za moment wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania skarżonej decyzji przyjął dzień wpływu odpisu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2015 r., tj. dzień 3 kwietnia 2015 r. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie nie prowadzi jednak do tożsamyh wniosków.

Na podstawie ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w toku postępowań VII U 1258/10 i VII U 343/12 oraz przez Sąd Apelacyjny w Warszawie

w sprawie III AUa 150/14 stwierdzono bowiem w sposób jednoznaczny, że stan zdrowia

J. B. po dniu 30 września 2010 r. tj. dniu, do którego organ rentowy pierwotnie przyznał mu świadczenie rentowe, nie uległ poprawie w stopniu uzasadniającym stwierdzenie, że nie jest już niezdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

W szczególności Sąd Apelacyjny zmieniając rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zapadłe w sprawie VII U 343/12 wskazał, iż Sąd ten pominął ustalenia poczynione w sprawie VII U 1258/10 przez biegłego sądowego neurologa-psychiatrę W. Z.,

który w opinii z dnia 10 stycznia 2011 r. wydanej w tej sprawie wyraźnie stwierdził, że odwołujący się był częściowo niezdolny do pracy w okresie od dnia wydania rzeczony opinii do końca grudnia 2011 r. ze względu na ostre objawy korzeniowe. Sąd Apelacyjny podkreślił również, że opinia biegłego prowadziła do wydania przez Sąd Okręgowy postanowienia z dnia 16 listopada 2011 r. o uchyleniu decyzji organu rentowego zaskarżonej w tym postępowaniu i o przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez ten organ,

z jednoczesnym umorzeniem postępowania, na podstawie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. Kontekst niniejszej sprawy wymaga zaakcentowania treści tej regulacji – w myśl tego przepisu,

w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy,

które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. Oznacza to, że organ rentowy po uchyleniu pierwotnej decyzji odmownej i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy winien był wziąć pod uwagę nowe okoliczności ujawnione

w toku postępowania VII U 1258/10 i uwzględnić je przy analizie stanu zdrowia odwołującego, a w konsekwencji przy wydawaniu decyzji w przedmiocie przyznania prawa do renty w dniu 7 lutym 2012 r. To jednak nie nastąpiło, a organy orzecznicze ZUS

nie odniosły się do ustaleń poczynionych przez wskazanego wyżej biegłego neurologa.

Z wyroku Sądu Apelacyjnego, celem którego skarżona w niniejszym postępowaniu decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych została wydana, wynika więc *explicite*, że organ rentowy w dniu 7 lutego 2012 r. nie miał w istocie podstaw do wydania decyzji znak: (...) odmawiającej J. B. prawa do renty, co w konsekwencji prowadziło do jej zmiany. Co więcej, organ rentowy miał możliwość dokonania ustaleń zgodny z rzeczywistym na ten czas stanem rzeczy tak, jak zostało to poczynione przez

Sąd Okręgowy w postępowaniu VII U 1258/10. Zakład Ubezpieczeń Społecznych

w postępowaniu poprzedzającym wydanie decyzji odmownej w przedmiocie przyznania ubezpieczonemu prawa do renty dysponował bowiem dokładnie takim samym materiałem dowodowym, jaki był w posiadaniu przez biegłego sądowego W. Z.

w opinii z dnia 10 stycznia 2011 r. Dokumentacja medyczna udostępniona biegłemu pozwoliła mu na wydanie negatywnej z perspektywy zdolności do pracy oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, co skutkowało uchyleniem skarżonej w postępowaniu VII U 1258/10 decyzji i przekazaniem organowi rentowemu sprawy do ponownego rozpoznania. W tych okolicznościach Sąd nie miał podstaw do uznania, że przyczyną uzyskania przez ubezpieczonego prawa do żądanego świadczenia dopiero w następstwie prawomocnego wyroku sądowego były nowe dowody bądź okoliczności, którymi organ rentowy nie dysponował, lecz jedynie odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez lekarzy ZUS i biegłych sądowych. Nie ma wątpliwości, że organy orzecznicze ZUS posiadają szeroki wachlarz możliwości przy ustalaniu czy dany wnioskodawca jest niezdolny do pracy, czy też nie, jak również stopnia tej niezdolności. Nieprawidłowe działanie tej komisji, przyjmujące postać błędnego orzeczenia o zdolności do pracy jest okolicznością, za którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponosi odpowiedzialność skutkującą koniecznością wypłaty odsetek, skoro jedynie z tej przyczyny doszło do opóźnienia w przyznaniu świadczenia rentowego należnego ubezpieczonemu. Skoro więc Zakład Ubezpieczeń Społecznych błędnie ocenił stan zdrowia odwołującego i na tej podstawie nie przyznał

mu świadczenia w terminie, w jakim winien był go przyznać, to odwołującemu należą się odsetki na zasadach wyrażonych w art. 85 ust. 1 u.s.u.s.

Mając na względzie powyższe, Sąd podzielił argumentację odwołującego jako znajdującą potwierdzenie w stanie zarówno faktycznym, jak i prawnym, co skutkowało stosowną zmianą decyzji zgodnie z wnioskiem wyrażonym w treści odwołania.

Co do wysokości kwoty odsetek należało mieć na uwadze, iż odwołujący nie wskazywał w treści odwołania żadnych konkretnych kwot ani wyliczeń, wobec czego obowiązek przeprowadzenia stosownych obliczeń w tym zakresie obciąża Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

W konsekwencji przedstawionych wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych wcześniej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w ten sposób, że przyznał J. B. prawo do odsetek za okres od dnia wydania decyzji w przedmiocie odmowy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. od dnia 7 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Zgodnie z wnioskiem strony odwołującej o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł jak w punkcie drugim sentencji na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Wysokość kosztów została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).

Zarządzenie: (...)

(...)